

Το συγκλονιστικό όραμα γέροντα για την μεγάλη ποιμνη της Υπεραγίας Θεοτόκου κατά την δευτέρα παρουσία

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΩΝ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΚΑΡΑΚΑΛΛΗΝΟΣ.

Μ.Μ.: Γέροντα, να πάμε σε κάτι εντελώς διαφορετικό, μιλήστε μας για την σχέση που έχετε σεις και ο κάθε αγιορείτης με την Παναγίαν.

Μ.Μ.: Είναι ό Κήπος Της εδώ, το Περιβόλι Της κι εμείς είμαστε τα παιδιά Της.

Κάποτε ένας μοναχός Αγιορείτης ήταν ασθενής. Για να θεραπευθεί κατέφυγε στην Παναγία της Τήνου. Εκεί μάλιστα από ευλάβεια κοιμήθηκε τη νύκτα μέσα στην εκκλησία. Πράγματι λοιπόν ή Παναγία τον επισκέφτηκε , αλλά με έναν... ιδιαίτερο τρόπο. Του έδωσε ένα ράπισμα μητρικό, λέγοντας του συγχρόνως: Τί θέλεις εσύ εδώ;

Παναγία μου, ήλθα να βρω την υγεία μου. Καλά και δεν μπορούσες να με φωνάξεις

και να με παρακαλέσεις στο Περιβόλι μου; Κάθε μέρα εκεί είμαι, μαζί σας. Ήταν ανάγκη να έλθεις εδώ; τα έχασε ο καημένος και ξύπνησε σκεπτόμενος: Πω -πω. ο ανόητος, τί κάνω εδώ;

Αύτη την στάση την μητρική έχει η Παναγία απέναντι μας και όταν ευαρεστούμε ενώπιον Της -κατά την υπόσχεση Της- μας τα δίνει όλα.

Ο μακαριστός Γέροντας Έφραϊμ Κατουνακιώτης έλεγε: Έχεις πειρασμό; Πιάσε την Παναγία από το φουστάνι και φώναξε Την! Μάνα είναι, θα σε ακούσει. Το έλεγε έτσι χαριέντος, αλλά και με πίστη ότι έτσι θα γίνει. Ότι ζητούσε αυτός από την Παναγία, Εκείνη του το έδινε

Υπάρχει μία διήγηση για ένα συγκλονιστικό όραμα Σχετικά με τούς Αγιορείτες πατέρες και την Ύπεραγία Θεοτόκον, ή οποία εικονίζεται πολλές φορές και ως Ηγουμένη, ως Γερόντισσα του Αγίου Όρους, με την ράβδο και τον μανδύα Της. Αυτή επιστατεί, αυτή επαγρυπνεί, αυτή φροντίζει για τα παιδιά Της. Το είδε ένας Γέροντας αυτό το όραμα το συγκλονιστικό: Είχε έλθει, λέει, ή Δευτέρα Παρουσία, ή Μέλλουσα κρίσις. Ή Παναγία ως Ηγουμένη περνούσε από τα κοιμητήρια των ιερών μονών, από τις σκήτες, από τα ερημητήρια, απ' όπου υπήρχαν τάφοι πατέρων. Καθώς περνούσε από τον τόπο της αναπαύσεως των πατέρων, κτυπούσε με την ράβδο Της τα μνήματα και ανασταίνονταν οι πατέρες!

Συγκλονιστικό όραμα...

Όλοι οι αναστημένοι πατέρες ακολουθούσαν την Παναγία πού πήγαινε μπροστά και έτσι σχηματίσθηκε μία μεγάλη ποίμνη, ή ποίμνη της Ύπεραγίας Θεοτόκου.

Οι Άγιορείται ήσαν και είναι τα παιδιά Της, πού τα οδηγούσε και τα οδηγεί στην Βασιλεία των ουρανών.

Υπέροχον όραμα. Αλλά κάπου - κάπου, από ορισμένα μνήματα ή Παναγία δεν έπαιρνε τούς πατέρας. Τούς άφηνε εκεί. Ήσαν οι μοναχοί πού δεν πρόσεξαν στην ζωή τους, πού δεν τήρησαν τις μοναχικές υποσχέσεις και τα μοναχικά καθήκοντα. Εκείνοι φώναξαν, εκλιπαρούσαν, έκλαιαν, ικέτευαν: Πάρε με Παναγία μου και μένα! Πάρε με και μένα μαζί Σου! Όμως δεν τούς έπαιρνε κι έμεναν εκεί παραπονούμενοι και αποχωρισμένοι από την μεγάλη αδελφότητα, την Συνοδεία της Ύπεραγίας Θεοτόκου.

Κάθε Αγιορείτης μοναχός, την Παναγία την αισθάνεται Μητέρα του. Ότι και αν Της ζητήσει με πίστη και καθαρότητα, ή Παναγία θα το ικανοποιήσει, αλλά κι εκείνος προσπαθεί πάντοτε με την ζωή του να ευαρεστεί ενώπιον Της.

Δηλαδή προσπαθεί ή ζωή του να είναι τέτοια, πού να μη λυπεί την Μητέρα του.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΛΟΓΟΣ ΑΘΩΝΟΣ. ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΕΛΙΝΟΣ.

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr